

alte Nr. 133.

Spanhemius, Fr
in 2 ersten Bänden

00K

L. VII 86.

Spankheim Freibau

1672

17

B. FR

Theolo

Præ

AR

Remo

Lech

SAM

s. s. T

Cujus

Stricturæ

cem acce

MINIANA

niverjali

APUD

pag. 56.
tristernis
suffici-
rens ba-
spiciens
nod ca-

4

VIRI DOCTI ANONIMI
IV DICIVM
DE
S. M.
IOANNA PAPISSA
RESTITVTA.

A. C. MDCCIII.

INRI DOCTI ANCHITIMI
IVDICIUM
DE
M. S.
IOANNIS PAPASSA
RESISTIT.

abesse, ut
sit refutatu
& operam
mnisq; jud
putatorian
oque nihil
putatorib
Hoc ut se
mento p
urar, hi
quæ dicit
tum dicit
Pontific
Eusebio
rimis,
apostol
annis ep
Nos ve
ribus,
hærent

SI quærat, utrum D. Samuel Maresius Joannam papissam restituerit, Blondellumque recte refutaverit, nec ne? respondeo, tantum abesse, ut Blondellus recte a D. Maresio sit refutatus, ut potius hic Maresius oleum & operam in illo refutando perdidit, omnisq; iudicii logici vacuus in arenam disputatoriam imprudenter descenderit, adeoque nihil, juxta cum imperitissimis disputatoribus hodiernis, effecerit, egeritque. Hoc ut sole meridiano fiat clarius, argumento prius ad hominem, uti vocant, utar, hinc ipsorum logicorum sententiis, quæ dicuntur, confirmabo. Argumentum dictum tale est. Novit D. Maresius, Pontificios ex Papia, Irenæo, Tertulliano, Eusebio, Hieronymo, & aliis quamplurimis, nobis persuadere conari, Petrum apostolum Romæ & fuisse, & ibidem 25. annis episcopum egisse, mortuumque esse. Nos vero autoritatibus illis, ceu recentioribus, incertis, fallacibus, maleque coherentibus, adeoque insufficientibus, princi-

cipiumque tantum petentibus, rejeētis, id,
 quod Pontificii volunt, pernegamus; cum
 præterea in scriptura novi testamenti nec
 vola nec vestigium illius episcopatus Pe-
 trini reperiatur, immo contrarium potius
 ex eadem monstrari possit; quippe quæ
 testatur, Petrum Hierosolymis usque ad
 concilium mansisse, hinc in Babylone fuisse,
 ibidemque docuisse, circumcisis præ-
 dicasse, nec a Paulo, sive ad Roma-
 nos, sive ex Roma scribente, un-
 quam vel salutatum, vel nominatum
 fuisse. Ad hæc quid Pontificii? Excipi-
 unt, argumenta hæc esse negativa, nul-
 liusque valoris; non sequi, Lucam & Pau-
 lum non dicere, Petrum fuisse Romæ, er-
 go Romæ non fuisse: & plus credi tribus
 testibus affirmantibus, quam mille nihil
 dicentibus, &c. prout has Bellarmini ex-
 ceptiones Sibrandus Lubbertus in libro de
 Papa Romano p. 272. 273. 274. prolixè re-
 cenfet & refutat. Addunt porro, per *Ba-
 bylonem* Romam ipsam intelligi, Petrum
 Romam ad concilium advolasse, circum-
 cisis primario & potissimum prædicasse,
 & a Paulo propterea non fuisse vel saluta-
 tum vel nominatum, quod eo tempore
ab

abfuerit.
 tra, nos
 habere,
 tatesque
 bus suis
 jam satis
 vam tar
 eamque
 pere, et
 affirman
 inde su
 quæstio
 Lubbert
 ab auto
 bur suu
 ant) de
 deque I
 is tantu
 Roman
 quin po
 cere, &
 bare, h
 petere
 p. 262.
 ad ocul
 Pontifi
 vident

abfuerit, extraque Romam egerit. Contra, nos videntes, Pontificios jam non habere, quo sua rectius probent, auctoritatesque allatas firment, sed probationibus suis prorsus desertis, immo, acsi sua jam satis superque probassent, in negativam tantum nostram frustra involare, eamque jure aut injuria examinare incipere, effugiisque demum suis, v. g. de affirmantibus suis testibus (qui tamen perinde sunt controversi, atque ipsa erat quaestio, adeo ut eo tempore, censente Lubberto pag. 266. 273. argumenta nostra ab auctoritate negative, omnino adhuc robur suum obtineant, validissimaque manent) de Roma per Babylonem intellecta, deque Petri Romano episcopatu, & quod is tantum aliquando abfuerit, extraque Romam egerit, nihil prorsus promovere, quin potius sententiam tantum suam dicere, & incertum per aequae incertum probare, hoc est, illud, quod est in principio, petere, prout id ipsum citatus Lubbertus p. 262. 266. 272 273. 274. 275. & 276. clare & ad oculum monstrat; nos, inquam, hunc Pontificiorum in disputando processum videntes, eos rationibus & probatione o-

mni prorsus destitui merito iudicamus,
 falsumque esse, Petrum Romæ episcopum
 fuisse, prout illi volunt, constanter dici-
 mus & credimus. At quorsum hæc? in-
 quies. Scilicet, ut vel ex hoc exemplo,
 quod D. Maresius improbare nequit, cu-
 jusque ductu ipsemet sine dubio Petrum
 Romæ episcopum sedisse negat, mox ap-
 pareat, eum suam Joannam papissam in-
 feliciter infaustisque avibus, prout dicitur,
 restituisse. Nam cum eundem tantum,
 cum Pontificiis, disputandi, Joannamque
 suam probandi modum premat, quis eum
 ullam veram probationem attulisse, Joan-
 namque suam restituisse, credere nunc po-
 terit? Cæterum D. Maresium more prorsus
 pontificio, i. e. vane & frustra Joannam
 suam probasse, ita monstro. I. Ad-
 duxit urfitque D. Maresius pro Joanna sua
 probanda autoritates recentiores, incer-
 tas, fallaces, maleque cohærentes, (de
 quibus vide sis Onuphrium, Baronium,
 Remundum &c.) adeoque insufficientes,
 principiumque tantum petentes, quem-
 admodum ejusmodi autoritates supra ci-
 tatus Lubbertus expressè vereque nomi-
 nat, p. 266. Id vero & Pontificii, prout
 dictum

dictum est
 proban
 lo clariss
 tultissima
 (æ) tem
 pissam p
 quemad
 Petri Ro
 ignorare
 dicimusq
 quo inte
 sancti Pe
 turus, li
 mo iisd
 ceu neg
 Quam n
 toritate
 notissima
 larminu
 petit de
 affirman
 modo ist
 p. 20. h
 resius:
 plus vir
 dere, in
 sentire

dictum est, in Petri Romano episcopatu probando fecere. 2. Postquam a Blondello clarissime monstratum esset, omnia vetustissima, illiusque (Joannæ, papissæ dictæ) temporis testimonia, Joannam papissam prorsus ignorare & excludere, quemadmodum nos alioquin scripturas Petri Romanum episcopatum prorsus ignorare & excludere, contra dicebamus dicimusque; D. Maresius eodem modo, quo inter alios Pontificios Bellarminus, sancti Petri episcopatum Romanum asseriturus, lib. 2. de Rom. Pontif. c. 8. facit, immo iisdem ejus verbis, testimonia illa, ceu negativa, elevat. p. 44. Ait enim: *Quam nihil concludatur argumentis ab auctoritate humana negative desumptis, res est notissima, & plus creditur,* inquit ipse Bellarminus l. 2. de Rom. Pontif. c. 8. quod repetit de Extrema Vnct. c. 6. *tribus testibus affirmantibus, quam mille nihil dicentibus; modo isti non negent, quod alii affirmant.* Et p. 20. his adhuc absurdiora adfert D. Maresius: *Allatos a Blondello testes tacentes non plus videri Joannam excludere, quam includere, inquit, eo, quod, qui tacet, consentire videatur.* Risum teneatis amici.

Pergit vero D. Maresius, &, quasi sententiam suam de Joanna jam optime solideque probasset, (prorsus scilicet, quemadmodum Pontificios facere, paulo ante monstratum est) ex illa sua nondum probata sententia, ad omnia negativestimonia strenue respondet, in iis *non immediate, sed mediate Benedictum Leoni successisse dici* asserens, Joannamque propterea, *quod nullo jure papabilis fuerit, ab autoribus illis omissam esse, nec commemorari*, perpetuo excipiens. Ecquis vero nunc hinc D. Maresium vanas Pontificiorum disputationes prorsus imitatum esse, non animadvertat, eundemque non tantum Joannæ papissæ patronum, sed & imprudentissimum simul episcopatus Romani Petri assertorem existere non videat? Verum, quemadmodum paulo ante, perversum hunc Pontificiorum disputandi morem, merito tum a Sibrando Lubberto, tum ab aliis doctioribus, improbatum & rejectum esse, ostensum est, ita hoc exemplo nunc manifestum evadit, nisi forte D. Maresius in Pontificiorum castra prorsus descendere, Petrique Romanum episcopatum cum iisdem contra veritatem defendere tandem velit

velit, eundem D. Marefium vane & frustra, inauspicatoque prorsus, Joannam suam restituisse, asseruisse, & probasse. Id quod hic omnium primo fuit ostendendum. Neque enim est, quod D. Marefius p. 5. excipiat, & dicat: *Quod si cuilibet auctori gravi, scribenti de iis, quæ ducentis annis ante se contigerint, fides esset deroganda, hoc tantum argumento, quod nulli nunc extant illo vetustiores testes rerum, quæ ab ipso narrantur, debet apud nos nutare auctoritas omnium fere historicorum Græcorum & Latinorum: immo nec poterimus philosopho ethnico persuadere, ut saltem fide humana Mosi credat de universali diluvio, & rebus ante exodum gestis, cum testimonio nullius, qui ante Moysen scripserit, fidem illius adstruere queamus:* Nam quicumque auctores de re aliqua, quæ ducentis annis ante contigit, ita testantur, ut illo ipso tempore, quo res ista contigisse dicitur, alii tamen horum similes fuerint, qui, etiam si optimam ad eandem commemorandam habuerint occasionem, nec tamen ullam prorsus illius rei mentionem fecerint (quemadmodum quidem Blondellus multos tales de Joanna papissa prorsus ta-

centes in medium producit & citat) hos, certum est, fidem nunquam mereri: pro ut allatum Romani episcopatus Petri exemplum, tum & missa, multaque Pontificiorum sacramenta & miracula, id ipsum clare docent & evincunt. Nam ad argumentum hoc Maresii, *Quicquid autor gravis de iis, quæ ducentis annis ante se contigerunt, testatur, illud credi debet*, ita insto & subsumo: Atqui Irenæus, Tertullianus, Hieronymus &c. de Petri Romano episcopatu, & alii de missa, sacramentis & miraculis Pontificiorum testantur. Ergo hæc omnia crediderunt. Id quod tamen contra ipsum est Maresium, utpote qui hanc conclusionem nunquam est concessurus. Et tantum de exemplo, quo D. Maresius Joannam suam infirmiter & vane restituisse, asseruisseque, convinci potest. Sed præterea omnibus quoque illorum logicorum, qui de methodo disputandi scripserunt, calculis D. Maresius nihil egisse aut effecisse, ostendi potest. Hi enim autores i. probantem seu opponentem, in quorum numero D. Maresius nunc est, non verisimilibus tantum & probabilibus rationibus, ne dicam incertis

certis, qu
 ithesin lu
 apodictici
 spondenti
 possibile
 lidem aut
 bant, fut
 mum esse
 sua proba
 quam fo
 spondenti
 & ex res
 quod D.
 cisse, dei
 ipsorum
 verba a
 De prior
 quo &
 disputan
 vandum
 jectio
 tatione
 Præcip
 objectio
 si id, qu
 sit, ita
 quam in

certis, qualibus D. Maresius usus est, antithesin suam probare debere docent, sed apodicticis prorsus, & quibus thesis respondentis plane evertatur, ita, ut impossibile sit, eam amplius esse veram. 2. Iidem auctores & hoc vehementer improbant, futilitatisque argumentum clarissimum esse docent, ubi probans, deserta sua probandi provincia, & antequam quicquam solide probaverit, in rationes respondentis involat, ei argumenta tribuit, & ex respondente opponentem facit. Id quod D. Maresium quoque perpetuo fecisse, deinde constabit. Juvat vero, omnia ipsorum auctorum de duplici hac doctrina verba adscribere, propiusque inspicere. De priori ergo doctrina Hornejus, cum quo & reliqui consentiunt, in Processu disputandi p. 127. & 128. ita scribit: *Observandum est, multa esse beneficia solutionis objectionum, si ve respondentis, quæ in argumentatione aut in opponente locum non habent. Præcipuum autem hoc est, quod, qui solvit objectionem, sufficienter officio suo functus est, si id, quod dicit, probabile sit, aut ostendi possit, ita illud possibile esse, nec absurdi quicquam involvere. At hoc privilegium opponens*

ponens non habet: nec enim recte thesin oppugnat, aut id efficit, quod vult, si ostendat, conclusionem, quam facit, veram esse posse. Utriusque rei causa in promptu est. Cum enim opponens promittat, se ostensurum, thema hoc aut illud falsum esse, si ve non posse fieri, ut verum sit, quod respondens in thesibus asserit, præstare id debet & rationes afferre, quibus evincat, esse impossibile illud, quod respondens ponit. At respondens & omnis, qui objectiones solvit, cum id tantum polliceatur, se ostensurum, possibile esse, ita rem se habere, ut dixerit, ad ulteriorem probationem cogi non potest. Exemplum (sunt verba ejusdem Horneji pergentis) inde capite. Si quis alteri crimen intentet, non sufficit, si id tantum ostendat posse fieri, ut verum sit, cujus alterum insimulat, sed probare tenetur, revera rem ita se habere, nec aliter fieri posse, quin verum sit. Qui vero crimen illud diluit, sufficienter respondet, si ostendat, nullum documentum allatorum id efficere, quod actor probare nititur, nec ex ullo eorum necessario inferri crimen, quod sibi impingatur. Eadem ratio est, inquit, de disputatione. Idque etiam Chrysostomus Javelinus docet in 1. partem Thomæ quæst. 2. art. 8. cum ait,

respon-

respon-
quantar
ostendat
cludendi
tat senten
mus dem
Hucusq
quorum
potelt,
hac de J
dentem
cet, fur
babiles
non cre
fuisse,
postea
D. Ma
piffæ p
tem &
i. non
pro J
banda
verifin
Papa
string
storita
adver

responſionem non requirere tantam evidentiam,
 quantam requirat probatio, ſed ſufficere, &
 oſtendatur, quod probatio vel medium con-
 cludendi aſſumptum ab opponente, non ver-
 tat ſententiam noſtram, etiamſi nos negligamus
 demonſtrare, contrarium verum eſſe.
 Hucusque Hornejus cum Javello. Ex
 quorum verbis nunc clariffime conſtare
 poteſt, 1. Blondellum quidem, ceu in
 hac de Joanna papiffa quæſtione respon-
 dentem & negantem, officio ſuo, ut de-
 cet, functum eſſe, dum veriſimiles & pro-
 babilis rationes negationis ſuæ, & cur
 non credat, ejusmodi Joannam papiffam
 fuiſſe, in medium attulit: de quibus &
 poſtea agendi locus erit. Contra vero 2.
 D. Mareſium cum aliis ſuis Joannæ pa-
 piſſæ patronis, ceu probantem, affirman-
 tem & opponentem, ſequitur egiffe, dum
 1. non apodicticas & cogentes rationes
 pro Joanna papiffa reſtituenda ſeu pro-
 banda attulit, ſed incertas proſuſ, & vix
 veriſimiles, talesque, quæ a Lubberto de
 Papa Rom. p. 266. merito his verbis per-
 ſtringuntur: *Cum igitur, inquit, ex au-
 thoritatibus incertis & controverſis, & quas
 adverſarius ipſe interdum repudiat, hoc pro-
 bet,*

bet, manifestum est, incertum probari per incertum, hoc est, peti illud, quod est in principio, vel, quod idem est, allegari pro principio, quod principium non est. 2. dum, quas ipsemet non adduxit, nec adducere potuit, apodicticas rationes a Blondello semper postulavit, qui tamen rationum satis pro negativa sua adduxerat, quemadmodum & deinde ostendetur. Iniqua vero illa D. Maresii postulata illis verbis continentur, ubi subinde dicit: *Argumentum (Blondellianum) ex Lupi epist. 103. nullius est momenti, pag. 23. non statim decessoris titulus immediatam successionem arguit, pag. ead. valde frigidum est, quod ex epist. 46. Nicolai &c. urgetur. pag. 25. &c.* Et tantum de priori logicorum seu disputatorum doctrina, in quam D. Maresium peccasse, adeoque Joannam suam papissam infelicitate contra Blondellum restituisse & probasse, nunc satis est ostensum. Sequitur posterior eorundem logicorum doctrina, qua cavetur, ne opponens ante tempus, & antequam antithesin suam solide probaverit, in rationes respondentis inolet, eas examinare incipiat, seseque adeo respondentem constituat, respondentem argumen-

gumenta
jam suffi
vel disti
hac ratio
belles im
inaniter
Kesslerus
princ. 3.
quod, du
tum huj
cunque n
satisfecit
redempto
set, Pa
eamque
versale
cum eo
met ad
adhuc p
sibi res
arrogan
312. &c
faciunt
dant, q
onem s
dirigat

gumenta mera tribuat, & ad ea, ac si sua jam sufficientissime probâset, negando, vel distinguendo respondeat, cum tamen hac ratione nihil aliud agat, quam ut imbelles impetus faciat, solidamque petram inaniter quasset pulsetque. Hinc enim Keslerus in Exam. Log. Photin. sect. IV. princ. 3. in Pareo ἀμεθοδία illam improbat, quod, dum Socinus consequentiam tantum hujus majoris propositionis, *Quicumque nos redemit, ille pro nobis dato λύτρωσαςatisfecit*, instantia de Mose, qui etiam redemptor populi dicatur Act. 7. infregisset, Pareus ei mox argumentationem, eamque ineptam aut a particulari ad universale tribuerit, & tanquam respondens cum eo egerit, cum tamen Pareus ipsemet adhuc opponens esset, rectiusque sua adhuc prius probare debuisset, antequam sibi respondentis munus contra Socinum arrogare debuisset. Verba Kesleri pag. 312. &c. hæc sunt: *Peccant & injuriam faciunt respondententi, qui in hoc casu eum ita tractant, quasi simpliciter sit argumentans, & rationem suam contra conclusionem opponentis dirigat. Consequenter iidem peccant, qui in hoc*

*hoc casu (respondentis munere sibi præ-
 mature vindicato) respondentem accusant,
 quasi a particulari ad particulare, vel uni-
 versale argumentetur, cum tamen nihil mi-
 nus facit. Et mox, postquam exemplo
 rem declarâset, hoc, inquit, aliquanto
 latius explicandum duxi, quandoquidem mul-
 toties usu venit, ut opponens (quemadmo-
 dum hic Pareus) existimet, se satis superq̃
 respondentis solutioni satisfacere, si dicto mo-
 do procedat, (respondentis munus sibi ar-
 rogando, respondentique injuriam facien-
 do) cum tamen contrarium sit dicendum.
 Hoc potius mediū supereſt opponenti (NB
 Hic nunc Keslerus digitum in ea inten-
 dit, quæ paulo ante dicebantur, nimirum,
 opponentis esse, sua prius recte & suffi-
 cienter probare, antequam in responden-
 tis rationes involare, negandoque aut di-
 stinguendo respondere, adeoque sese re-
 spondentem, quemadmodum quidem D.
 Mareſius fecit, constituere velit) ut majo-
 rem prius ita limitet, ut exemplum, quod
 instantiæ loco respondens afferebat, non am-
 plius subsumi possit. Et non nullis inter-
 jectis: Socinus, inquit, argumentatione sua
 infringit universalitatem majoris, adeoq̃ con-
 sequen-*

sequentia
 to præ
 Hic sane
 tantem &
 mento ve
 ferisse da
 uni-versa
 tur; nolim
 ram, quip
 syllogism
 positionem
 ti. Resſ
 verbis I
 & nude
 demtio
 mur, u
 hanc elu
 pteſea,
 significat
 textu (h
 nentem
 ter prob
 agere n
 nibus no
 verba K
 & mul
 quæ hic

sequentiam : Christus est redemptor. E. dato pretio satisfecit : *infirmittatis arguit.* Hic sane , addit, nolim ex Socino argumentantem & opponentem facere; quasi hoc argumento velit demonstrare, Christum non satisfecisse dato pretio, adeoque a particulari ad uniuersale, vel ad particulare argumentetur; nolim, inquam: ne sic ipsi injuriam inferam, quippe non contra conclusionem probati syllogismi, sed contra ejus principium, propositionem nempe majorem, exempla afferenti. Respondeo potius (ait porro Keslerus) *verbis D. D. Graueri p. m. Non simpliciter & nude nos ex vocabulis, Redimere, Redemptio, Redemptor, &c. argumentamur, ut putant aduersarii; no uimus ipsi, hanc eludendi rationem minus esse firmam propterea, quod hæ voces non semper eandem significationem obtineant, verum nos ex contextu* (hic iterum innuit Keslerus, opponentem, antequam sua recte & sufficienter probârit, pergere, respondentemque agere non posse,) *& adjunctis determinationibus nostram colligimus sententiam. Hucusq; verba Kesleri. Ex quibus, quemadmodum & multis aliis aliorum autorum verbis, quæ hic citari possent, nisi res apud omnes*

cordatos jam esset in confesso, id nunc manifestum evadit, opponentem, non nisi antithesi sua rectissime & sufficientissime prius probata, respondentis munus sibi arrogare posse, & præterea respondentem non facile argumentationem tribuere debere. Adde, quod D. Maresius vere quoque ex Blondello respondente fecerit argumentantem, adeoque censoriam logicorum virgulam meritis sit, quoties scilicet Blondello argumentationem imputavit. Id quod uno hoc exemplo satis doceri declararique potest. Nam cum Pontificii juxta cum D. Maresio ita argumentantur: *Qui quid autores testantur, illud credi debet*, Blondellus hanc propositionem limitasse censendus est: *Quicquid autores testantur, nullo negante aut contradicente, seu ita, ut nemo etiam inter autores reperiatur, qui contrarium indicare, illorumque citatorum autorum fidem & autoritatem infringere videatur, illud credi debet.* Atque ita limitatam minorem Blondellus negat, &, ut verisimilem suam faciat sententiam, non nullos autores negantes sive tacentes adducit. Quid hic Maresius? Ait p. 43. & 44.

Nihil

*Nihil conc
mana nega
extitisse ob
quod a P
nominetur
argumen
modum
tatum est
Joanna ta
tantum co
qui autori
torum à
num non
Blondell
opponer
non pro
rum sim
tentant
derit. C
modo pr
Photin.
Quæ
sit, quo
cia, 2.
Blondel
tantem
mox (u*

Nihil concludi argumentis ab autoritate humana negative sumtis. Non enim ideo non extitisse olim in Persia pseudo-Smerdem, eo quod à Ptolemæo inter Reges Persarum non nominetur. Verum NB. non ita præcise argumentatus fuerat Blondellus, quemadmodum eum D. Maresius hic argumentatum esse innuit : Quia aliqui autores de Joanna tacent, ideo ea non extitit; sed ita tantum concludere satis habuit: Quia aliqui autores de Joanna tacent, sequitur, citatorum à Maresio autorum de Joanna testimonium non esse firmum. Adeoque D. Maresius Blondellum immerito argumentantem & opponentem fecit, cum tamen Blondellus non propriè conclusionē Maresii aut aliorum similium impugnaverit, sed infirmitatem tantum argumenti, ab illis facti, ostenderit. Confer, quæ de hoc respondendi modo prolixè monet Keslerus Exam. Log. Photin. Sect. 4. princ. 3. p. 311. & seqq.

Quæres : An in D. Maresio perpetuum sit, quod 1. deserta sua probandi provincia, 2. sese respondentem constituerit, Blondellumque opponentem & argumentantem fecerit. Resp. Est prorsus. Nam mox (ut loca ejus aliqua de utroque nunc

proferam) pag. 2. & 4. se ostensurum promittit, *Anastasium quoque bibliothecarium, ceu putatæ Joannæ papissæ coævum, hujus Joannæ meminisse, & præterea Radulphum Flaviacensem ejusdem Joannæ pontificatum recensuisse*: cum tamen nec de Anastasio id usquam probare potuerit, sed potius p. 155. concedere tandem quoq; videatur, in Anastasio hoc, pro causa Blondelliana NB. testimonium negativum, etiamsi id infirmum esse dicat, haberi, nec Radulphi Flaviacensis testimonium, quale sit, usquam, quemadmodum quidem alia minoris momenti testimonia, alleget, allegareque possit. Pag. eadem 2. *neminem esse dicit, qui in dubium vocarit hanc de Joanna papissa historiam, eamque falsi suspitione onerarit, ante tempora reformationis, ceptæ ministerio Lutheri & Zwinglii.* Et iterum pag. 3. jurejurando quasi hoc ipsum confirmat, dum ita ait: *Itaque revera, qui prior in dubium vocavit papatum Joannæ, fuit Joannes Aventinus.* Cum tamen, vel ipso D. Maresio fatente, Æneas Sylvius jam suo tempore historiam istam incertam esse dixerit, & verisimile prorsus sit, plures fuisse, qui historiam illam pro incerta habuerint,

buerint.
bertum
Ajunt:
certa su
hil pror
bet, ne
isse, qu
bium v
biblioth
excussi
posset?
seculo
decimo
potuit
quid ill
firmar
23. D.
nere,
quam
prius
testim
rum
I. pap
rio, H
& An
Metro
eoder

buerint. Hinc enim eæ voces apud Sigebertum & alios, *Fama est, Fertur, Ferunt, Ajunt* : quibus fere ea , quæ adhuc incerta sunt, indicari solent. Præterea nihil prorsus D. Maresius adfert, quo probet, neminem ante Lutheri tempora fuisse, qui historiam de Joanna hac in dubium vocârit : an enim omnes mundi bibliothecas sive publicas sive privatas ita excussit, ut ista tam audacter asseverare posset? an cum omnibus hominibus in seculo nono, decimo, undecimo, & duodecimo, super hac historia egit, agereve potuit, animosque eorum exploravit, ut, quid illi omnes senserint, dixerintve, affirmare enarrareque valeat? Porro pag. 23. D. Maresius, respondentis sumto munere, strenueque supponens, fuisse aliquam Joannam papissam, quam tamen prius probare debuisset, argumenta & testimonia Blondelli, (ex Lupo Ferrariorum Abbate, Concilio Tullensi, Nicolao I. papa, Adone, Anastasio bibliothecario, Hincmaro, Guilielmo bibliothecario, & Annalibus Bertinianis, Photio item, Metrophane, & Styliano, ceu Græcis, eodemque putatæ Joannæ VIII. tempore

viventibus, producta, valdeque propter hunc synchronismum stringentia) simpliciter rejicit, vanas conjecturas suas substituit, & audacter distinguere incipit. inter *mediatam* & *immediatam* *successionem*, mediataque tantum citatis a Blondello autoribus tributa successione, ita ait: *Argumentum, quod hic urgetur ex Lupi Epist. 103. quo cum Baronio pugnat etiam Remundus, nullius est momenti. Dixit quidem Lupus iste, Leonem decessorem Benedicti, tum quia Joanna nullo jure papabilis fuerat, ut illius mentionem facere imprudentia summa fuisset in Lupo, (en, quam audacter D. Maresius Lupo tribuat, ac si is Joannam papissam fuisse credidisset, statuissetque; cum tamen Blondellus ex ejusdem Lupi verbis contrarium multo verisimilius monstret) tum quia non statim decessoris titulus (NB. distinctionem D. Maresii) immediatam successionem arguit. Et pag. seq. rursus tamen D. Maresius minus certus esse incipit, utrum Lupus de Joanna quicquam sciverit. Ait enim mox: *Sed sane potuit fieri, (en conjecturas meas) ut Lupus &c. nondum, cum scriberet, pro certo compertum habuerit, quis qualis ve fuisset**

fuisse Jo
D. Ma
stinctio
dem mo
tus in l
dixerat
tum, (e
pretem
denter
git) ni
quod Jo
papa fi
nam.
tum a
papae
laus d
nedict
que, e
rit, c
& do
vere
refus
venir
nes &
ad A
ctum
tis,

fuisse Joannes, *mas an femina*. Ita pag. 24. D. Maresius ad verba Tullensis Concilii distinctionem suam applicat, dum ait: *Eodem modo successor Leonis dicitur Benedictus in his Actis, quo illum hujus decessorem dixerat Lupus, non immediatum, sed mediatum*, (en, quam secure hic iterum interpretem agat D. Maresius, quamque confidenter sua utatur distinctione; immo pergit) *nisi etiam reuera immediatum dixeris, quod Joanna non εντως, sed δοξασικως tantum papa fuerit*. En iterum suppositionem vanam. Pag. 25. ait D. Maresius ad allegatum a Blondello testimonium Nicolai I. papæ: *Jam responsum est. Potuit Nicolaus decessores suos nominare Leonem & Benedictum, quod Joanna, media inter utrumque, extra paparum ordinem censenda fuerit, cum ipsa post Leonem non nisi æqui voce & δοξασικως pontifex fuisset*. Immo ajo, si vere respondens partes hic egisset D. Maresius, exceptiones hæ locum aliquem invenire potuissent, quæ jam quidem inanes & frivolæ sunt suppositiones. Pag. 28. ad Adonis verba, *Leone obeunte, Benedictum in sede apostolica substitutum esse dicentis*, ait: (nam nunc breviter tantum

loca reliqua D. Maresii adscribam, in quibus præter meritum & ante tempus, pro ut ante dictum est, distinctione sua adhibita respondentem egit) *Non utiq., quod Joanna pseudo-papa media non intercesserit, sed quod inter Leonem & Benedictum nullus legitimus papa medius sederit.* Et paucis interjectis: *Nihil porro, inquit, obstat, quo minus Leone obeunte statuatur Benedictus substitutus in sede apostolica, ut iste narrat, etsi id non factum sit, nisi aliquamdiu post Leonis obitum, & cum jam Joanna illam sedem incesstasset.* Pag. 31. ad Anastasii bibliothecarii testimonium negativum a Blondello citatum ait: *An omnino foret improbabile, præteritam fuisse Joannæ historiam ab alterutro (sive Anastasio, sive Guilielmo) ob rei turpitudinem & infamiam?* Pag. 34. ad citatam a Blondello epistolam Hincmari, D. Maresius inter alia addit: *Facile potuit totum Joannæ biennium elabi, ut (Hincmarus) destinatam prius ad Leonem legationem, non nisi ad Benedictum submitteret. Cum autem hac occasione nihil actum fuisset ab Hincmaro, quoad synodum Suesstionensem cum Joanna, mirum non est, quod ipse & Nicolaus in suis ea de re epistolis, & Flodoar-*
dus

lus ex i
 nem tam
 rum scil.
 hic tande
 monium
 ctum ita
 pro legit
 neditum
 Male, i
 ligas, n
 Benedi
 testimo
 dit: C
 quod su
 femina
 erat) &
 buere C
 liticum,
 profcin
 cinentu
 Herma
 rum no
 totum a
 brum si
 pontific
 non fui

duſ ex illis Hiſt. Eccl. Rom. cap. 10. mentionem tantum faciunt Leonis & Benedicti, quorum ſcil. ille diſtulerat hanc confirmationem, hic tandem eam conceſſerat. Pag. 37. ad teſtimonium Flodoardi a Blondello productum ita reſpondet : Cum nemo Joannam pro legitimo papa babuerit, merito dixit Benedictum, Leonis Succeſſorem. Et mox : Male, inquit, ex iſtis Flodoardi verbis colligas, non ſediſſe Joannam inter Leonem & Benedictum. Pag. 38. ad Leonis IX. papæ teſtimonium a Blondello citatum, ita addit : Colligo, veriſimilimum eſſe, Leonem id, quod ſuæ ſedi contigerat (nimirum quod femina olim in ſedem eam ſublimate fuerat) & cuius ſibi bene conſcius erat, attribuere Conſtantinopolitanæ, per ſtratagemam politicum, ſeu (ut mox addit, vel conviciis eos proſcindens, qui ſuæ ſententiæ non patrocinentur) per mendacium pontificale. P. 41. ad Hermanni teſtimonium ita reſpondet : Mirum non foret, monachum ſuperſtitioſum & totum addictum ſedi Romanæ, hoc ejus probrum ſilentio præteriſſe. Et mox : Inter pontifices Joannam, licet ſederit, cenſendam non fuiſſe, extra controverſiam putabat.

Pag. 43. ad Hugonis Floriacensis aliorumque XI. testimonia, citata a Blondello, ita respondet: *Omnes eam (Joannam) omittunt in recensendis pontificibus, ob facti turpitudinem, & quod non ovras, sed doctissimōs tantum pontifex fuerit.* Pag. 47. ad novem testimonia Græcorum ita ait: *Quod dicatur Benedictus sedisse post Leonem, inde non sequitur, Joannam mediam non intervenisse, quoniam per errorem & fraudem introducta, non potuit nomine numerum facere.* Et denique pag. 49. (nam quid refert plura loca annotare, quandoquidem & adducta fatis sint?) ait D. Maresius: *Revera, etiam posita Joanna, Benedictus Leoni immediate successit in serie paparum, siquidem illa nec papa fuit, nec potuit esse, sed papissa.* Ex his igitur D. Maresii verbis illud nunc clare & manifeste apparet, ipsum perpetuo respondentem egisse, nec quicquam probasse, sed secuta omnia tanquam jam sufficienter probata supposuisse.

Quæres 2. Annon D. Maresius vel eo quicquam probaverit, dum pag. 44. cum Bellarmino dicit, *plus credi credique*

dique d
quam m
tione.
fertur,
imparit
rum ab
suo tes
camqu
licet te
ad rem
nem h
neque
dem c
narrat
mille
Veru
ubi n
tales,
mem
comm
qui n
mult
potu
temp
man
vivis

dique debere) *tribus testibus affirmantibus, quam mille nihil dicentibus?* Resp. Nulla ratione. Nam quod hic ex Bellarmino affertur, verum tantum est, ubi mera est imparitas, v. g. si homines sint, quorum aliqui occasione data rem quampiam suo tempore gestam esse narrent, publicamque esse affirmant, alii vero, eodem licet tempore viventes, at nullam tamen ad rem illam gestam narrandam occasionem habentes, prorsus taceant, eamque neque affirmant neque negent, tum quidem certum est, plus credi tribus ejusmodi narrantibus & affirmantibus testibus, quàm mille nihil dicentibus prorsusq; tacentibus. Verum, quid hoc ad nostram quæstionem? ubi non prorsus tacentes afferuntur, sed tales, qui occasionem ad rem gestam commemorandam habuerunt, eamque tamen commemorare prorsus omiserunt; immo, qui rem istam, si gesta fuisset, rectius multoque certius nôsse & commemorare potuissent, quam affirmantes, ceu qui tempore rei gestæ vixerint; cum hi affirmantes longo post tempore demum in vivis fuerint. v. g. Si quis hoc tempore

enume-

is aliorum-
Blondello,
Joannam)
ibus, ob fa-
as, sed doct-
Pag 47. ad
m ita ait:
e post Leo-
am mediam
errorem &
nomine nu-
g. 49. (nam
, quando-
ait D. Ma-
oanna, Be-
in serie pa-
tit, nec po-
D. Marefi
feste appa-
tem egisse,
ura omnia
ata suppo-
arefius vel
ura pag.
credi cre-
dique

enumeraturus professores Leydenses, omittat D. Maresium, post ducentos vero annos existat aliquis, qui nescio ex qua fama dicat, D. Maresium, qui Groningæ tantum fuit, circa hoc ipsum tempus professorem fuisse Leydensem: an ipse D. Maresius putaret, huic affirmanti plus credendum esse, quam neganti illi? Vix crediderim. Nam recentioribus testibus, etiamsi affirmantibus, nunquam plene credi, si vetustiores adsint, iique saltem tacentes, immo his tacentibus eo in casu semper plus credi, (contra quam sibi D. Maresius cum inconstante suo Bellarmino persuadet) ex quamplurimis variorum autorum locis facile ostendi probarique posset. Tres autores hic attulisse satis erit. Quorum primus est Joh. Cluverus in Epitome Historiarum, pag. 321. ita scribens: *Eusebius, nec martyrii Callisti meminit, nec successoris ejus Urbani, quos tamen sanguinem pro Christo fudisse Damasus, & post eum Marianus Scotus, Platina, Sabellicus, Nauclerus, aliique scripsere. Sed nobis, ait, ea, quæ a suorum (NB.) temporum historiographis nec fidem nec probabilitatem*

tatem habent, in literas mittere, (NB) religio est. En, quanta religione autor hic a recentioribus historicis & testibus, etiam si affirmantibus, abstinuerit, ut eos etiam allegare prorsus noluerit, neglexeritque, praesertim eum Eusebium, ceu vetustiorum illis omnibus testem, eumque tacentem tantum, repererit. Sequitur Joh. Gerhardus, qui in Patrologia sua p. 18. ita scribit: *Bellarminus hoc urget, quod opera Dionysii areopagite sub nomine Dionysii citent tres pontifices, duo concilia, plurimi doctores. At novum non est, in citando vulgatam opinionem dominari.* Et pag. 19. *Scripta, inquit, Dionysii supposititia esse, probant Laurentius Valla & Erasmus, Lutherus, Cajetanus, & alii complures, utpote Whitakerus, Flacius, qui has producunt rationes: 1. ex styli ratione 2. ex praetermissa ejus in scriptis veterum mentione. Porro addit: Eusebius scribit, Dionysium Atheniensium episcopum fuisse factum, nec tamen scriptorum ejus ullam facit mentionem; quod utique more suo nunquam tacuisset. Hieronymus in Catal. Script. nullam scriptorum Dionysii facit mentionem, cum tamen ex professo enumerare consti-*

Leydenes,
centos vero
o ex qua fa-
Groninga
empus pro-
an ipse D.
manti plus
ti illi? Vir
us testibus,
uam plene
ique saltem
eo in casu
quam sibi
suo Bellar-
imimis vario
di probari
attulisse la-
Joh. Cluve-
, pag. 322.
c martyri
ius Urbani
fuisse Da-
cotus, Pla-
ue scripsere.
NB.) tem-
e probabili-
tatem

constituerit scriptores eos ecclesiasticos, qui posteritati aliquid reliquerunt: immo nullus ante Gregorium M. qui tamen citans hujus literas, non indicat, fuisse eum Dionysium areopagitam. En iterum autorem, aut potius multos clarissimos autores, qui ex prætermissa scriptorum Dionysii areopagitæ in scriptis veterum mentione, adeoque ex negativo tacentium testimonio, etiamsi multi sint fuerintque affirmantes, opera illa Dionysio tributa, ejusdem Dionysii esse negant. Quibus autoribus & episcopus ille orthodoxus, cujus Baronius sub anno C. 532. n. 39. meminit, addi potest, qui in Collatione CPTana cum Severianis, Dionysii hujus scripta urgentibus, nomine omnium congregatorum episcoporum, iisdem Severianis ita respondit: *Si nullus ex antiquis* (scriptoribus, Cyrillo scilicet, Athanasio, &c.) *re- cordatus est ea,* (scripta,) *unde nunc possitis ostendere, quia illius* (Dionysii) *sint, nescio.* Quibus verbis, affirmantibus testibus recentioribus, si veteres tantū taceant, (NB.) fides similiter derogatur. Tertius autor huc faciens ipse est Bellarminus, quem tamen pro se citaverat D. Marefius. Is enim in lib.

b.de Sc
c. Abdi
tia &
ullam i
libru
artyri
& diser
at: Jus
ider, si-
m ejus
non mem
picitur
men D
propte
tato lib
vel cer
centio
ustace
paulo a
gia sua
Mart
stitias
tentio,
firi no
gationi
Hieron

lib. de Script. eccles. postquam & Acta Lini,
 & Abdia scripta propterea inter suppositi-
 titia & falsa rejecerat, *quod eorum* (BN.)
nullam in veteribus mentionem invenisset,
 & librum de Expositione fidei, Justino
 martyri adscriptum, his verbis clarissime
 & diserte inter dubia & supposititia repu-
 tat: *Justini, inquit, opus fertur, Expositio*
fidei, si-ve de Recta confessione. Ambigo tamen,
an ejus sit, primo (NB.) *quia veteres ejus*
non meminerunt. &c. Hic, inquam, clare con-
 spicitur, & Bellarminum ipsum, quem ta-
 men D. Maresius pro se quoque citabat,
 propterea Expositionem fidei pro indubi-
 tato libro Justini recipere nolle, (etiamsi
 vel centeni sint testes affirmantes, sed re-
 centiores saltem) quia veteres de eo pror-
 sustaceant. Quemadmodum quidem &
 paulo ante citatus Gerhardus in Patrolo-
 gia sua cum multis aliis autoribus, tum
Martialis Lemovicensis epistolae suppo-
sititias esse, probat (NB.) *ex veterum si-*
lento, tum dictam Expositionem fidei Ju-
stini non esse, probari dicit (NB.) *ex alle-*
gationis omissione; additque, *quod Eusebius,*
Hieronymus, Photius, Honorius memin-
sent

sent utique hujus libri, cum illis temporibus multum ad certamina de S. Trinitate Justinii autoritas conferre potuisset. Ex his igitur & quamplurimis aliis autoribus, qui huc citari possent, nunc clare & manifeste colligitur, falsum esse prorsus D. Maresii esatum, si simpliciter proferatur, quod scilicet plus credatur tribus testibus affirmantibus, quam mille nihil dicentibus: & contrarium potius ex allegatis autorum verbis nunc colligi posse, nimirum plus credi tribus autoribus, immo uni, nihil dicenti, quam mille affirmantibus recentioribus, quales scilicet Maresius in causæ suæ subsidium adduxit. Adeoq; nunc tantum abest, ut D. Maresius quicquam probaverit, Joannamque suam restituerit, ut potius, juxta cum Pontificiis, traditiones suas fabulosaque multa alia, non alia ratione probantibus aut probare valentibus, apud cordatos homines ludibrium tantum meritis sit, seque ridendum propinaverit. Immo videtur quoque in allegatis hisce autorum verbis & exemplis cardo totius negotii seu quæstionis de Joanna papissa versari, quandoquidem

dem &
si Joa
origo
monstr
istis al
scilicet
Lino,
deniqu
nem a
maner
minus
Quod
papiss
Q
delli f
postqu
contra
est ?
senten
duxiss
contra
Joann
sponte
itate
larent

dem & difficultas illa (inde mota, quod, si Joanna papissa commentum esset, origo tamen aliqua hujus commentum monstrari deberet aut posset,) exemplis istis allatis nunc protinus tollatur, si scilicet respondeatur, neque de libris, sive Lino, sive Abdia, sive Martiali, sive denique Justino falso adscriptis, originem aliquam falsitatis monstrari posse, manere tamen eosdem libros nihilominus falsos, spurios, & supposititios. Quod idem nunc quoque de Joannæ papissæ credita historia dicendum venit.

Quæres denique, utrum ergo Blondelli sententia nunc necessario sit vera, postquam D. Maresium nihil solidi in contrarium attulisse, huc usque ostensum est? Resp. 1. Etiam si Blondellus nullas sententiæ suæ rationes in medium adduxisset, omnino tamen rationes in contrarium sive a Maresio, sive ab aliis Joannæ papissæ patronis allatæ, sua sponte suaque infirmitate aut tenuitate evanescerent, inque auras evolarent: adeoque sententiam D. Maresii

C

impro-

improbabilem falsamque relinquerent, Blondelli sententia antiquam suam certitudinem & veritatem constanter retinente obtinenteque. 2. Sed præterea & rationes pro sententia sua attulit Blondellus, quas, etiamsi tandem D. Maresius argutiolis effugiisque suis variis eludere refutareque potuisset, nondum tamen quicquam effecisset, neque sententiam aut thesin Blondelli mox falsitatis arguisset eo, quod suam antithesin & sententiam minime adhuc probaverit, solidisque argumentis adstruxerit. Verum enim vero 3. tales Blondellus pro sententia sua adduxit rationes, quæ duplici de causa a D. Maresio refutari non possunt. Quarum prima est, quod D. Maresius opponens & probans sit, cujus non est, Blondelli ceu respondentis rationes examinare, seseque adeo respondentem facere, nisi postquam sua rectissime & solidissime prius probaverit: quemadmodum id supra prolixè est monstratum. Altera causa, cur Blondellus

a D.

a D. Maresio , etiamsi hic vel respondens tandem fuisset , refutari nulla ratione potuerit possitque , est , quod Blondellus verba autorum , quos pro sua sententia allegavit , semper in significato famosiori , ordinario ac nativo , sumserit. Jam vero ei , qui ita agit , causa a peritis disputatoribus perpetuo adjudicatur. Ita enim inter alios Kesslerus in Exam. Log. Photin. scribit , pag. 7. & 381. has disputatorum regulas de hoc negotio proferens & urgens : *Verba tamdiu militant pro significato famosiori , donec evidens causa , quæ alium suadeat , ostendatur.* Et iterum : *Qui in loco aliquo pro sua sententia prolato significationem urget famosio rem , regularem & ordinariam , hætenus firmiter concludit , donec adversarius probet , quod necessario a communi significatione ad minus communem sit transeundum.* Ad ditque mox sequentia : *Si disputator , etiamsi opponens sit , certam locoque convenientem significationem urget , tum respondens , seu qui respondet , non habet,*

uerent ,
suam
instanter
præterea
it Blon-
D. Mare-
s variis
mondum
que sen-
nox fal-
m anti-
adhuc
ntis ad-
les Blon-
xit rati-
causa a
Qua-
ius op-
non est,
ationes
onden-
iffime
quem-
mon-
dellus
a D.

babet, quod, quoad significationem, excipere possit, dicendo, (NB) vocem aliter accipi posse: a posse enim ad debere non valet consequentia: Et certa ac vera significatio jam obtinetur, a qua ad (NB) possibilem, dubiam tamen, non debet fieri transitus. Hucusque Keslerus, qui & p. 683. eadem fere inculcat. Et ex his nunc abunde constare potest, quam frivole & inaniter D. Marefius ad pleraque autorum loca a Blondello citata, exceperit, semper tantum urgens, ea de mediata successione Bonifacii papæ (in locum Leonis) intelligi, aut intelligi posse, nec de immediata, quam tamen verba simpliciter accepta innuunt & postulant, intelligi debere: Leonem dici *decessorem Benedicti* non immediatum, sed *mediatum*: Joannam omiffam aut præteritam fuisse, *ob facti turpitudinem, Et quod nullo jure papabilis fuerit; & quæ ejus generis sunt alia, quibus totam suam responsionem, prout superius visum est, absolvit, librumque suum de Joanna papissa restituta suffar-*
cinavit

cina
 omi
 cien
 rore
 Mar
 caul
 mon
 & ri
 alicu
 rebu
 & D
 spon
 dub
 nun
 folio
 vidi
 eam
 fruf
 opt
 iter
 ver
 pag
 Par
 viti
 ties

cinavit & resperfit : cum tamen hæc omnia effugia sua solide prius & sufficienter probare debuisset. Et sane errores hi in methodum disputandi a D. Maresio commissi , ut plurimum in causa sunt , quod hæctenus Andabatarum more tantum disputetur , contentiones & rixæ infinitæ maneant , neque veritas alicujus rei erui , certitudoque aliqua in rebus inveniri aut haberi possit. Nam si & D. Maresius veram disputandi & respondendi methodum scivisset , sine dubio hanc suam Blondelli refutationem nunquam aggressus fuisset , seseque nihil solidi habere , quod Blondello opponeret , vidisset , adeoque veritatem agnovisset , eamque intactam reliquisset , neque frustra persuasisset sibi , ac si Blondello optime respondisset. Bene enim hic iterum notanda veniunt supra citata verba Kesleri , qui in Exam. Log. Photin. pag. 313. ubi de hoc nostro casu agit , Pareumque ejusdem cum D. Maresio vitii reum perstringit , ita scribit : *Multoties usu venit , ut opponens existimet , se satis*

tem , ex-
cem aliter
ebere non
vera si-
NB) possi-
feri tran-
& p.683
his nunc
frivole &
aque au-
ta , ex-
is , ea de
cii papæ
nt intelligi
quam ta-
nuunt &
Leonem
immedi-
omissam
tur pitu-
is fuerit ;
quibus
rout fer-
brumque
ta suffar-
cinavit

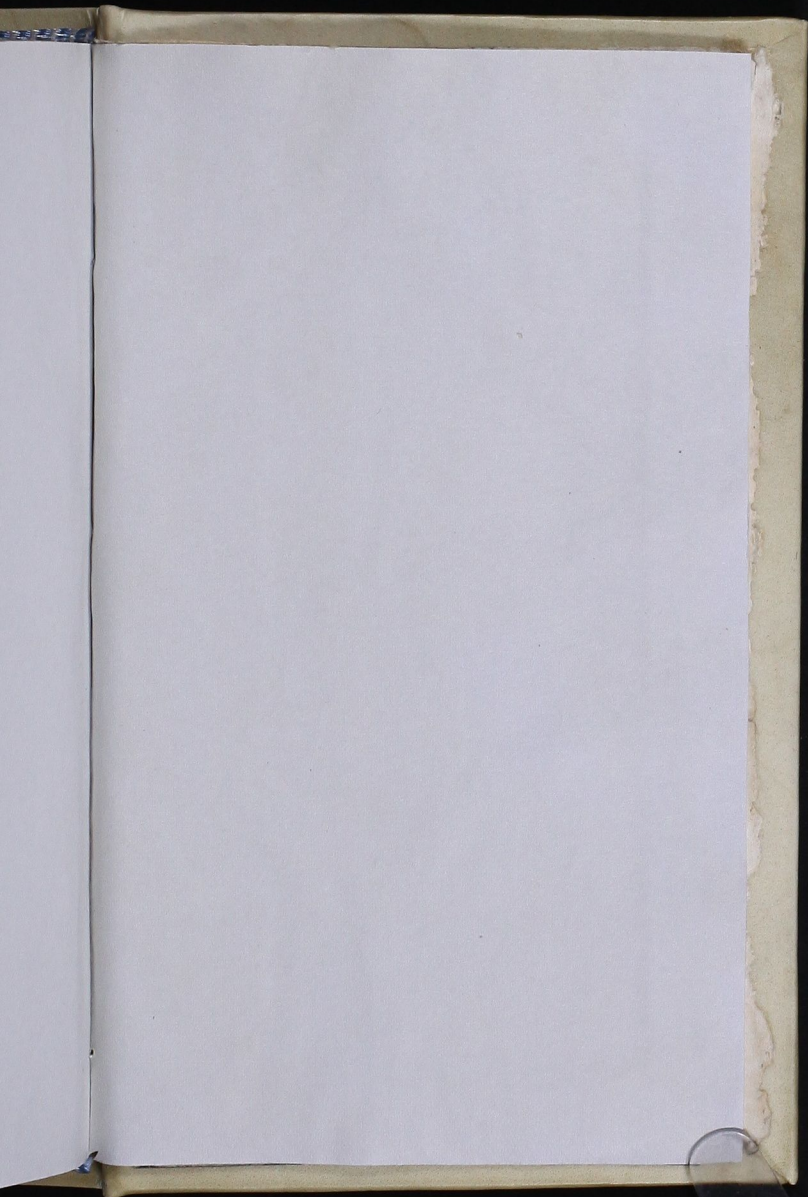
*superque respondentis solutioni satisfacere,
si dicto modo procedat, cum tamen con-
trarium sit dicendum. Dicatur ergo
id ipsum & nunc de D. Maresio.*

FINIS.

atisfacere,
amen con-
r ergo
refio.

AB: 67 2
b,2

(1/4)

ULB Halle

3

003 048 047

08.2001561

4

VIRI DOCTI ANONIMI
IV DICIVM
 DE
 S. M.
 IOANNA PAPISSA
 RESTITVTA.

A. C. MDCCIII.

